

O turmă, un Păstor

Ioan 10.1-15

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 14.12.2020, Actualizat: 14.12.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 10.1-15

În evanghelia după Ioan 10 avem privilegiul să privim pe toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii cum sunt preocupate să împlinească planul divin referitor la Hristos și oile Lui:

- Tatăl trimite pe Fiul (Ioan 10.36), predă oile lui Hristos și îngrijește de ele, pentru ca ele să rămână în turma Sa (Ioan 10.29).
- Fiul cheamă oile pe nume și le scoate din lume, în timp ce El merge înaintea lor, Își dă viața pentru ele și le aduce laolaltă într-o *singură* turmă.
- Duhul Sfânt (în imaginea portarului) deschide ușa pentru Hristos, așa că glasul Lui se aude și oile sunt atrase spre Hristos.

Mai mult chiar: nici o putere a diavolului, nici o împotrivire omenească, nici un eșec al ucenicilor nu pot împiedica împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Și la fel este și astăzi! Realmente face bine sufletului nostru să devenim conștienți că în ciuda tuturor tulburărilor din lumea aceasta, în ciuda stricăciunii creștinătății, a vrăjmașiei conducătorilor religioși și în ciuda eșecului poporului adevărat al lui Dumnezeu, turma lui Hristos este condusă și binecuvântată și dusă prin pustiu la glorie.

Ioan 10.1-6: 1. Adevărat, adevărat vă spun: Cel care nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, acela este hoț și tâlhar. **2.** Dar cine intră pe ușă este păstor al oilor. **3.** Acestuia, portarul îi deschide și oile aud glasul lui; și el își cheamă oile pe nume și le duce afară. **4.** După ce a scos toate oile sale, merge înaintea lor; și oile îl urmează, pentru că îi cunosc glasul. **5.** Dar pe un străin nicidecum nu-l vor urma, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor“. **6.** Această asemănare le-a spus-o Isus, dar ei n-au înțeles ce era ceea ce le vorbea.

Capitolul începe cu o imagine (Ioan 10.1), cu care Domnul obiceiuri familiare din Orientul Apropiat referitoare la un păstor de oi și turma sa le folosește în scopul continuării lucrării Sale de har în mijlocul poporului Israel. Națiunea este comparată cu un țarc de oi. Profeți falși, falși Mesia au apărut din când în când și au încercat să câștige influență asupra turmei spre folosul lor și spre onoarea lor. Ei erau numai hoți și tâlhari, căci ei nu au intrat pe drumul prescris de Dumnezeu – și anume prin ușă (Ioan 10.2). Însă în cele din urmă a venit Unul în acest țarc iudeu al oilor, așa cum a profetizat Isaia (Isaia 7.14); El a fost născut în Betleem, așa cum a profetizat Mica (Mica 5.1). Astfel Hristos a intrat pe ușă și prin aceasta a fost confirmat ca adevăratul Păstor al lui Israel, „un singur Păstor”, așa cum a profetizat Ezechiel (Ezechiel 34.23).

„Acestuia, portarul Îi deschide” (Ioan 10.3). Portarul este o imagine pentru puterea lui Dumnezeu, care în mod fericit lucrează direct prin împrejurări sau lucrează prin Duhul la inimile oamenilor. În felul acesta drumul pentru Hristos devine liber, pentru ca El să poată ajunge la „oile Sale”. Oricum: în timp ce Domnul Se prezintă aici ca Păstorul turmei Sale, totuși nu este vorba ca în Ezechiel 34 de a elibera pe Israel de vrăjmașii lui și să le consolideze țara. Nu venise încă timpul pentru aceasta. Israel a lepădat pe Hristos, și poporul stăruie [până astăzi] în orbirea lui. Și astfel Domnul este prezentat aici ca Păstorul care cheamă oile Lui și le scoate afară din staulul poporului iudeu în binecuvântările turmei

creștine. Însă despre mulțimea națiunii iudaice, care L-a lepădat, El trebuie să spună totuși: „nu sunteți dintre oile *Mele*” (Ioan 10.26). Aici Domnul, în timp ce Se află în mijlocul națiunii iudaice corupte, Se preocupă exclusiv cu oile Sale, care nu ascultă de alt glas, decât numai de al Său. Și acum cunoaștem cele trei feluri mari în care Domnul lucrează cu privire la oile Sale.

1. Păstorul cheamă oile Sale pe nume, și ele ascultă de glasul Lui. Însă auzirea glasului Său înseamnă că ele nu numai aud cuvintele Domnului, ci și că cuvintele Lui au un mesaj personal, care ajunge la inima lor. Când Pavel a predicat în Antiohia, el a putut spune iudeilor că „mai-marii lor, necunoscându-L pe El și cuvintele profeților care se citesc în fiecare sabat” (Faptele apostolilor 13.27). Și astfel s-a ajuns ca ei într-adevăr să audă ce era scris în scrierile profetice fără să înțeleagă mesajul transmis de acestea. Ei nu au ascultat de glasul profeților lor. Oile „aud glasul Lui”, aceasta înseamnă și că El se ocupă personal cu ele. „El Își cheamă oile pe nume.” Dacă urmărim urma Domnului, a pașilor Săi, așa cum ei ne sunt arătați în vestea bună, atunci auzim cum El cheamă fiecare oaie una după alta. Pescari simpli precum Andrei, Simon și Filip sunt chemați. Natanael, „un israelit în care nu este viclenie” (Ioan 1.47); Nicodim, un fariseu și „mai-marele [iudeilor]” (Ioan 3.1); o femeie decăzută la „izvorul lui Iacov” (Ioan 4.6); un [evident] om cu vază în Cana (Ioan 2); un om lipsit de ajutor la scăldătoarea Betesda (Ioan 5.2) și un cerșetor orb la marginea drumului sunt chemați. Ei au venit din relații sociale foarte diferite, însă un lucru îi caracteriza pe toți: ei „au auzit glasul Lui”.
2. După ce Păstorul le-a chemat, El nu le lasă în turma de oi iudaică, unde El a fost lepădat, ci El le duce afară din națiunea iudaică, care merge în întâmpinarea judecății.
3. După ce oile au fost scoase afară, Păstorul nu le lasă singure afară, căci noi citim, că El „merge înaintea lor” (Ioan 10.4), ca să le conducă pe drumul vieții și al binecuvântării. La rândul lor, „oile ascultă de glasul Lui”, „ele Îl urmează”, și ele „fug” de străin, care are intenția numai de a le despărți de turmă. Ele fug, nu pentru că ele cunosc glasul străinului, ci pentru că nu-i cunosc glasul (Ioan 10.5). „Nu cunoașterea străinului, ci cunoașterea glasului bunului Păstor păzește oile de cursa pe care acest [străin] încearcă să le-o pună. Ele știu foarte bine că nu este glasul [Păstorului cel bun], și astfel cei simpli sunt păziți, în timp ce cei înțelepți, care gândesc că știu totul, se înșală” (J.N. Darby).

Noi trebuie să fim „înțelepți față de bine și simpli în ceea ce privește răul” (Romani 16.19). Și astfel avem aici un tablou uluitor de exact al unei turme de oi, care este total dependentă de Păstorul ei. Oile sunt animale neînțelepte și lipsite de ajutorare, care sunt înclinate să se rătăcească și să se împrăștie ușor, și care sunt foarte fricoase. Dacă sunt lăsate în seama lor, curând vor ajunge într-o situație fără speranță. Însă sub conducerea păstorului ele sunt în siguranță în ciuda slăbiciunii și simplității lor. Când ele sunt înfometate sau sunt slabe, el este prezent, ca să le conducă pe pășuni verzi. Dacă sunt însetate, el le va duce la ape liniștite; dacă trebuie să meargă pe drumuri aspre alături de drum, el le va conduce pe drumul drept; dacă lupul încearcă să atace oile, păstorul este prezent să le apere. Păstorul se dedică cu totul oilor, și oile sunt în totalitate dependente de păstor – „ele cunosc glasul lui” și fug de alte glasuri. Acesta este tabloul plăcut al turmei de oi creștine, care constă din credincioși, din afara taberei iudaice, adunați în

jurul lui Hristos.

Orbiți prin idei preconcepute iudaice, „[ascultătorii Lui] nu au înțeles ce era ceea ce le vorbea” (Ioan 10.6). Cu regret este adevărat că creștinismul (inclusiv unii credincioși adevărați) nu înțeleg acest tablou folosit de Domnul aici. Deoarece se ignoră învățătura Lui, în creștinism s-au făcut din nou țarcuri de oi după modelul iudaic. Și astfel găsim sisteme religioase mari în care oile lui Hristos sunt legate cu necredincioși, sub controlul conducătorilor omenești, înțăruiți împreună prin reguli omenești. Deoarece creștinismul la rândul lui constituie o tabără religioasă după modelul iudaismului, acum este din nou valabil cuvântul: „Deci să ieșim la El, afară din tabără” (Evrei 13.13). Vrem însă să fim conștienți că dacă ieșim din tabără nu este ușor să scăpăm de influențele ei rele și în locul acestora să acordăm lui Hristos locul Lui. Noi ieșim afară „la El”. Dacă am părăsit tabăra, noi ca și părtășie de credincioși nu suntem lăsați în seama propriilor noastre idei, ci stăm sub conducerea lui Hristos. Dacă ocupăm locul în afara sistemelor religioase, avem posibilitatea să umblăm în lumina acestor adevăruri mărețe și să dăm lui Hristos locul Lui ca Păstor al turmei Sale, în timp ce respingem orice glas al unui străin privind numai la Hristos ca marele nostru Conducător – la Acela care ne va conduce prin pustiu cu înțelepciunea Lui, cu dragostea și puterea Lui, acasă în glorie.

Ioan 10.7-15: 7. Isus deci le-a spus din nou: „Adevărat, adevărat vă spun: Eu sunt ușa oilor. **8.** Toți care au venit mai înainte de Mine sunt hoți și tâlhari; dar oile nu i-au ascultat. **9.** Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune. **10.** Hoțul nu vine decât ca să fure și să înjunghie și să omoare. Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug. **11.** Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi, **12.** dar cel plătit și care nu este păstor, ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind și lasă oile și fuge; și lupul le răpește și împrășteie oile. **13.** Iar cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu-i pasă de oi. **14.** Eu sunt păstorul cel bun și le cunosc pe ale Mele și sunt cunoscut de ale Mele, **15.** cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu Îl cunosc pe Tatăl; și Îmi dau viața pentru oi.

În versetele care urmează Domnul Isus explică tabloul [folosit de El] ușii (Ioan 10.7,8); El explică binecuvântările în care conduce oile (Ioan 10.9); atenționează cu privire la pericolele cărora sunt expuși (Ioan 10.10-13); Se prezintă pe Sine Însuși ca sursa de putere măreață pentru oile Sale în prezența oricărui vrăjmaș (Ioan 10.14,15); ne povestește despre celelalte oi, care vor fi aduse dintre națiuni și care împreună cu oile iudaice constituie o singură turmă.

- În aplicația acestui tablou, Domnul ne explică că El este ușa oilor. Dumnezeu [Însuși] a constituit țarcul de oi iudaic, și cu toate că acesta a fost stricat de către oameni, rămășița evlavioasă nu avea nici o îndrumare să părăsească acest țarc înainte să fi venit Hristos. Dar după ce Hristos a venit și a fost lepădat, națiunea [iudaică] este lăsată în seama ei pe drumul spre judecată, și Hristos este prezentat ca Acela care a fost trimis de Dumnezeu ca să fie ușa prin care cei evlavioși pot scăpa de poporul vinovat. Și astfel Petru, după ce Hristos a înviat, a putut să-L prezinte ca Acela prin care cei care cred puteau fi salvați „din generația aceasta perversă” (Faptele apostolilor 2.40).
- Însă Păstorul oilor este nu numai ușa prin care oile puteau fugi din țarcul de oi iudaic

stricat, ci El este totodată ușa de intrare spre binecuvântările creștine pozitive. „Dacă cineva” (iudeu sau păgân) prin credința personală în Hristos intră în cercul nou al binecuvântărilor, al cărui centru este Hristos, el va găsi salvare: aceasta înseamnă salvare pentru sufletul său de la păcate și judecată și apoi salvare de toată puterea vrăjmașului în timpul călătoriei prin pustiu. Și în afară de aceasta, sub călăuzirea Păstorului oile vor fi conduse în libertatea prin care ele pot intra ca adoratori „prin perdea” și prin care ele pot ieși afară în toată lumea ducând vestea bună. Și mai departe: sub conducerea lui Hristos oile vor fi hrănite – ele vor găsi pășune [bună].

- Domnul ne atenționează cu privire la adversarii pe care noi îi întâmpinăm pe drumul nostru prin lumea aceasta. El vorbește despre „hoți”, despre „cel plătit” și despre „lup”. Domnul ne-a spus deja că hoțul nu intră prin ușă; el pătrunde în casă pe ascuns și pe neașteptate ca să fure. Mai târziu vom fi atenționați prin Iuda de „anumiți oameni” care „se strecoară” în poporul lui Dumnezeu (Iuda 4); și Petru atenționează cu privire la profeții falși, „care vor strecura erezii distrugătoare” (2. Petru 2.1). Cel plătit nu neapărat învață ceva fals, dar el slujește pentru plată. Petru ne atenționează cu privire la aceia care păstoresc turma lui Dumnezeu „pentru câștig rușinos” (1. Petru 5.2) și cu privire la aceia care „prin lăcomie ... vor căuta câștig” de la sfinți (2. Petru 2.3). Creștinismul a ajuns în mare parte în cursa celor plătiți. Cel plătit poate simula că păzește turma, dar motivul lui este interesul propriu. Și astfel în caz de pericol se va gândi la siguranța lui proprie și va fugi. Lupul se strecoară în turmă în haine de oaie (Matei 7.15) și toată lucrarea pe care o face, o face ca să înșele pe credincioși. De aceea apostolul Pavel atenționează cu privire la faptul că după plecarea lui [de la credincioșii din Milet și Efes] vor pătrunde lupi „care nu cruță turma” (Faptele apostolilor 20.29). Lupul nu poate smulge oaia din mâna Păstorului, dar el o poate apuca și rătăci. Vai, ce pustiire au produs acești [lupi] în mărturia creștină! Numai dacă noi acordăm lui Hristos locul [care I se cuvine] ca Păstor al oilor Sale, putem rămâne păziți de influențele lor devastatoare. În contrast cu hoțul, care vine ca să fure, Hristos a venit ca să-Și dea viața și ca s-o dea în toată plinătatea ei spre „belșugul” nostru (Ioan 10.10). În contrast cu cel plătit, care se gândește numai la sine însuși și în caz de pericol fuge, „Păstorul cel bun își dă viața pentru oi” (Ioan 10.11). El este nu numai „Păstorul oilor”, care le separă din țarcul de oi iudaic, ci El este și „Păstorul cel bun”, care Se dedică în totalitate spre binele oilor. Noi am putea să eșuăm în a-L urma, însă El niciodată nu va eșua în îngrijirea de oile Sale. Această dragoste intimă o vedem la Domnul, prin aceea că El protejează oile de hoț și de lup.
- În Hristos găsim o sursă de putere pentru tot ceea ce ne-ar putea întâmpina. Noi avem siguranța binecuvântată că acest Unul ne iubește până în moarte („până la sfârșit”) și că El este Acela care ne cunoaște deplin. Și astfel Domnul poate spune: „Eu sunt Păstorul cel bun și Eu cunosc pe ai Mei” (Ioan 10.14). El era subiectul dragostei lui Dumnezeu, atunci când a mers prin lumea aceasta. Însă la fel oile sunt subiectul dragostei Sale și al purtării Sale de grijă pe drumul lor prin lumea aceasta. Ce bine este să se știe că El cunoaște oile Sale: El cunoaște încercările noastre, greutățile noastre, îngrijorările noastre, împrejurările noastre, slăbiciunile noastre – toate acestea El le cunoaște! Și în afară de aceasta, oile în măsura lor limitată cunosc pe Păstor și se încred în El, așa cum El – în desăvârșirea căilor Sale – S-a încrezut în Tatăl.

- Prin faptul că El Își dă viața pentru oi, Domnul deschide ușa pentru oile Sale dintre națiuni. Oile Sale se găsesc nu numai în țarcul de oi iudaic: El găsește un număr mare printre păgâni. Și ele trebuie aduse, scoase din întunericul păgânismului, introduse în turma de oi creștină. Și ele vor auzi glasul Lui – împreună cu oile din țarcul oilor iudaice – și vor constitui o *singură* turmă și un *singur* Păstor.

Astfel Domnul ne este prezentat aici ca

- „Păstorul oilor”, care scoate oile Sale dintr-o religie pământească
- „Păstorul cel bun”, care se preocupă cu dragoste de oi
- „Singurul Păstor”, care unește toate oile într-o *singură* turmă.

Cât de mult Își dorește El să vadă turma Sa despărțită de sistemele religioase stricate, supusă numai Lui și făcută una cu El! Acesta este tabloul minunat pe care Domnul îl pictează aici despre creștinătate. Însă cu regret în creștinătate se vede puțin din ceea ce dă răspuns la această învățătură a Domnului. Și cu toate acestea adevărul acesta rămâne. Întotdeauna este încă posibil să se respingă tot ce este împotriva ei, și să se încerce să se umble în învățătura Domnului. Însă aceasta este posibil numai dacă noi punem pe Domnul înaintea noastră ca „Păstorul oilor”, ca „Păstorul cel bun” și ca „*singurul* Păstor”.

Tradus de la: [Ein Hirte, eine Herde](#)
Titlul original: „One Shepherd and One Flock“

Traducere: Ion Simionescui